

PHẦN IV

Trong phòng riêng của bà Tuyết Mai, Khánh Ngân đang ngồi đếm tiền mà toàn là đô la. Cô đưa cho bà Mai:

- Bác hãy giữ số tiền này mà lo đám cưới. Con cũng không muốn giữ tiền làm gì. Anh Quân có ý nghi ngờ con.

Bà Mai cười:

- Nói vậy chứ nó là đàn ông con trai, đâu nhỏ nhặt vậy, con đừng lo.

- Đây là đồng tiền cuối cùng của con. Còn sau này cưới nhau rồi, ba mẹ con sẽ giúp vốn tụi con làm ăn. Đến lúc đó con nghĩ bác có nhiều tiền hay ít tiền là do anh Quân đó.

- Bác hiểu rồi! Vất vả cho con quá!

- Có một chuyện con cần nói với bác, lúc này anh Quân hay gây sự với con, mà theo con nghi ngờ anh ấy có mối quan hệ ngoài con. Con nhờ bác lưu tâm việc này giúp con.

- Được rồi, con yên tâm?

- Con đi vắng vài hôm, bác lựa lời mà nói với anh Quân.

Bà Tuyết Mai nhìn xấp đô la còn mới cứng, bà liền nghĩ đến một đám cưới linh đình. Bà cười hài lòng.

Bà nghe lời Ngân cảnh báo nên bà gọi tài xế đưa bà đến công ty Hoàng Quân.

Nhân viên ai cũng cung kính chào bà.

Bà lên thẳng phòng Quân.

- Mẹ!

- Mẹ muốn nói chuyện với con.

Quân đỡ bà ngồi xuống, rót cho bà tách trà:

- Sao mẹ không đợi con về mà lại đến đây?

- Ở đây nói chuyện tiện hơn.

- Mẹ có chuyện quan trọng à?

Bà Mai khẽ gật:

- Mẹ hỏi thật, con có dự tính gì cho đám cưới của con chưa?

Minh Quân không dám nhìn vào mắt bà, anh đáp nhỏ:

- Chưa.

- Có phải con không mấy thích Khánh Ngân?

- Hình như là vậy.

- Con và Khánh Ngân bên nhau đã lâu, chẳng lẽ con không có chút tình cảm nào với nó?

- Nói là ở bên nhau, nhưng cô ấy đi về giữa hai đất nước như con thôi. Con thật sự cũng chưa hiểu mấy về cô ấy. Con sợ con làm mẹ thất vọng.

- Nếu mẹ nói rằng mẹ cho phép con tìm một cô gái khác. Con có thể tìm được hay không?

Mắt Minh Quân chột sáng:

- Mẹ! Mẹ biết là con không yêu Khánh Ngân.

Bà Mai cười:

- Làm mẹ con suốt bao nhiêu năm chẳng lẽ mẹ không biết tính con hay sao. Có phải vì con có người con gái khác nên muốn trì hoãn đám cưới này lại?

Minh Quân bộc lộ chân tình:

- Mẹ? Cô ấy rất dễ mến.

Bà gật đầu:

- Khiến con trai mẹ liêu xiêu. Kể ra cô ta cũng có chút bản lĩnh.

Bà đứng lên, đi tới đi lui.

- Mẹ muốn gặp cô ta.

Quân mừng hớn hờ:

- Con sẽ đưa cô ta đến gặp mẹ.

- Không cần, làm vậy e cô ta mắc cỡ. Con cứ chỉ chỗ để mẹ tự nhiên quan sát.

- Mẹ! Cô ấy giỏi lắm, mới từng ấy tuổi mà đã là chủ một quán cà phê tầm cỡ.

- Xem ra con đã yêu cô ấy nhiều hơn mẹ nghĩ.

- Tình yêu đâu có thước đo, con nghĩ mẹ sẽ thích cô ấy.

- Được rồi, nói mau đi nào?

- Quán "Hai Vì Sao".

- Tên nghe hay quá nhỉ?

- Vâng! Cô ấy tên Song Tú.

Bà xách túi:

- Thôi mẹ không làm phiền con. Mẹ về đây.

Quân dìu bà ra cửa, lòng anh mừng vui không kể xiết. Mẹ thật là tinh tế, nếu sớm biết như thế mình đâu có đau cả đầu. Nếu Song Tú biết chuyện này chắc là vui lắm! Anh nhớ mãi đôi mắt cô hôm anh tỏ tình nửa vui mừng, nửa lo âu. Để xem lần này chạy đâu cho thoát.

Buổi tối bà Mai nhờ tài xế đưa bà đến quán cà phê "Hai Vì Sao". Đứng nhìn từ bên ngoài, bà cảm nhận được sự hoành tráng của nó: Hai ngôi sao nhấp nháy trên bảng hiệu, khung cảnh bên trong thật trữ tình, lãng mạn. Nhờ những ống phun nước li ti mà khi bước vào trong, khách có cảm giác mát lạnh, sáng khoái.

Chưa hết tâm trạng chơi vui vì cảnh đẹp, bà Mai đã nghe:

- Chào bác! Xin mời bác?

Cô phục vụ đưa bà vào phía dãy bàn mà lúc quan sát toàn là người đứng tuổi như bà. Sắp xếp quả là khéo léo:

- Bác dùng chi ạ?

Bà Mai mỉm cười:

- Tôi muốn gặp cô Song Tú.

Cô phục vụ chớp mắt nhìn bà:

- Bác muốn gặp Song Tú?

- Phải! Tôi nghe nói cô ấy rất dễ thương hiếu khách.

- Bác quá khen.

Bà Mai nhìn cô:

- Nói vậy cô là...

Song Tú khẽ gật:

- Dạ, cháu là Song Tú.

- Làm chủ cũng phải bung bê như vậy à?

Song Tú mỉm cười:

- Có vậy cháu mới biết khách cần gì ở quán cháu. Xin hỏi bác dùng chi?

- Theo cô, tôi dùng gì mới phải?

Song Tú nghiêng đầu:

- Ở tuổi bác, trà, cà phê sẽ làm cho bác mất ngủ lại hại đến da. Cam, chanh ban đêm có hại cho bao tử. Một cốc sữa nóng sẽ làm tăng cường sức khỏe và dễ ngủ.

Bà Mai khẽ cười:

- Cô tài thật!

Song Tú vào pha cho bà một tách sữa. Lúc cô đặt tách sữa lên bàn, bà Mai vội nói:

- Tôi có thể trò chuyện với cô được không?

- Dạ, được ạ?

Bà Mai hóp một ngụm sữa lấy giọng chậm rãi nói:

- Nhìn bề thế quán của cô chắc thu nhập không tồi.

- Bác quá khen!

- Tuổi cô còn nhỏ mà đã lập nên sự nghiệp như vậy kể cũng khá lắm!

Song Tú khẽ gật đầu xác nhận:

- Nhiều khi cháu cũng nghĩ thế. Từ nhỏ ba má cháu lo làm ăn nên chị em cháu đã biết tự lập mọi chuyện. Chị cháu thì làm bác sĩ, còn cháu lại theo nghiệp buôn bán.

- Bây giờ thiếu gì nghề hái ra tiền, sao cô lại chọn bán cà phê?
- Có lẽ ba cháu thấy cháu lanh lợi nên hướng cháu vào việc kinh doanh.
- Cô lanh lợi thật, chắc hẳn khách hàng không ai phàn nàn được cô.
- Để đạt được điều đó cháu cũng đau cả đầu.
- Nghiêm trọng vậy à?

Song Tú phì cười:

- Có nói chưa hẳn bác đã tin. Nhìn người khách quen thường xuyên đến quán, cháu phải nhớ xem người đó uống gì, đường nhiều hay ít, có đá hay không đá. Hôm nào khuôn mặt vui sẽ uống gì, buồn sẽ uống gì.

- Nói vậy cô phải đoán tâm lý khách hàng à?
- Có bữa cũng sai be bét bác ơi.
- Vậy cô có thể đoán vui giùm xem tôi đang trong tâm trạng nào không?

Song Tú nói không cần nghĩ ngợi:

- Bác đang phân vân.

Bà Mai thâm khen Song Tú, bà dọ ý:

- Tại sao cô lại đoán thế?
- Vì bác nghe người ta nói về cháu nhưng bác không tin nên bác muốn kiểm chứng.

Con nhỏ như đọc hết tâm tư của bà, bà bắt đầu tò mò:

- Cô còn biết gì nữa?
- Bây giờ bác bắt đầu tin.

Bà Mai bật cười:

- Cho tôi hỏi một câu, cô có gia đình chưa?

- Dạ, có lẽ các bậc cha mẹ ai cũng muốn kiểm chứng như bác. Cuối cùng họ nói xinh xắn thì có xinh đó nhưng quá lạnh lợi, về sẽ ăn hiếp chồng nên đến giờ cháu vẫn còn ở không.

- Cô chưa có bạn trai luôn à?

Song Tú thẹn thù:

- Ai lại yêu một cô gái lắm lời như cháu.

- Cô chưa từng yêu ai à?

Song Tú nhớ đến ánh mắt và nụ cười nồng ấm của Quân, cô gật đầu:

- Cháu có yêu một người.

- Chắc cậu ấy yêu cô lắm?

- Cháu không biết, vì anh ấy còn nhiều ràng buộc từ phía gia đình.

- Ý cô là...

- Anh ấy có cuộc hôn ước do cha mẹ định.

- Cô tính sao?

Song Tú cười buồn:

- Yêu một người không hẳn phải được ở cạnh người đó, chỉ cần người đó hạnh phúc là cháu vui rồi!

- Xem ra cô cũng cao thượng lắm? Cô bỏ cuộc à?

Song Tú lẩm bẩm:

- Luận về sắc, cháu không kém chị ấy! Luận về tài vật cháu cũng thế, luận về môn đăng, gia đình cháu đâu kém ai, luận về tình cảm, cháu hơn chị ấy rất nhiều nhưng cháu không muốn anh ấy khó xử.

- Bác cảm ơn cháu.

Nghe bà thay đổi cách xưng hô, Tú giật mình.

- Bác cảm ơn cháu chuyện gì?

- Cháu là một cô gái tốt, bác nghĩ cháu sẽ được hạnh phúc.

- Bác quá lời rồi!

Có tiếng gọi, Song Tú vội vã đứng lên:

- Cháu thật vô duyên làm lỡ cả buổi tối của bác. Cháu xin phép, bác cứ thông thả.

Dáng Song Tú khuất tầm nhìn. Bà Mai đang phân vân thật sự, nếu Tú là một cô gái thích ăn nói sòng phẳng thì bà có thể đặt thẳng vấn đề. Còn xem ra con bé lanh lợi, thông minh hoạt bát, nhìn xa, trông rộng. Nếu... cũng tại chữ nếu này mà bà đành gạt bỏ Song Tú ra khỏi suy nghĩ của bà dù lòng bà đang hối tiếc.

Ông Song Vũ giật cả mình khi nghe Song Tú đòi ông đưa đi Mũi Né tắm biển. Ông lắc đầu nguây nguậy:

- Du lịch thiếu gì cảnh đẹp còn mát mẻ sao lại chọn Mũi Né! Ở đó đầy nắng và gió.

Song Tú chu môi:

- Ba mà làm ở công ty du lịch chắc bị đuổi lâu rồi. Ai lại giới thiệu với khách hàng là đầy nắng và gió chứ. Ra ngoài ấy con sẽ bảo họ thu của ba cái gì cũng gấp đôi vì ba dám bêu xấu khu du lịch của họ.

- Sợ con quá rồi, không biết điều gì khiến con bỏ cái quán cà phê thân yêu để đi du lịch đây?

Song Tú ôm tay ông:

- Vì con muốn ba thư giãn để mỗi lần ba gặp con khỏi sinh bệnh.

- Cái miệng giống ai dẻo còn hơn mạch nha. Con hỏi xem má con có muốn đi không?

- Ba sợ bỏ má ở nhà có người đem xe đến kết hoa cưới hay sao?

Ông xỉ trán cô:

- Con đó! Nói càn không ai nói lại.

Song Tú nhăn mũi:

- Con đi chuẩn bị nha ba!

- Ừm!

Song Tú cho mọi thứ vào túi da. Cô cũng không biết mình đi để làm gì. Nhìn người ta hạnh phúc chả lẽ cô vui, nhưng cô không còn suy nghĩ được nữa. Cô cứ làm theo cảm tính của mình.

Ông Song Vũ đích thân lái xe đưa cô con gái rệu đi du lịch. Tour du lịch bắt đầu rồi.

Song Tú thay phiên cho ông Vũ nghỉ ngơi, tay lái của cô cũng cừ lắm. Ông Vũ thường tự hào về cô.

Ngồi xe suốt sáu tiếng đồng hồ, Song Tú ê ẩm cả người. Mặt trời vừa ló dạng trên biển.

Chờ ông Vũ sắp xếp chỗ đậu xe, chỗ ăn, chỗ ở xong, ông đưa cô đi ăn sáng. Ở đây toàn hải sản tươi sống, con gì khi nấu hay nướng đều ngọt ngát hơi biển.

Song Tú vừa nhìn thấy Khánh Ngân bước xuống xe, cô chưa thấy mặt chàng trai. Ông Song Vũ vội vã đứng lên:

- Con ăn xong muốn đi đâu tùy thích, ba đến xem cho mấy chú tài xế xe mình chỗ ăn, chỗ ở đêm nay.

- Dạ!

Lúc thoáng tầm nhìn, Song Tú đã không còn nhìn thấy Khánh Ngân đâu cả. Cô vội đi về phòng thay bộ áo tắm, đội lên đầu chiếc nón rộng vành che phủ mặt vì Khánh Ngân đã biết mặt cô.

Song Tú đùa trên sóng khá lâu cô mới nhìn thấy hai người từ từ đi xuống, tay trong tay tình tứ vô cùng. Ngân nói gì vào tai chàng trai, cả hai cười vui vẻ.

Song Tú vào bờ ngồi nhìn mông lung ra bãi biển. Dáng người đó không giống Minh Quân lắm, nhưng do họ cũng đội nón rộng vành như cô nên cô chưa nhìn thấy mặt.

Khánh Ngân mặc bộ đồ tắm vô cùng kêu gọi, mái tóc xõa dài. Cô nằm ngửa trên phao bơi, chàng trai đẩy phao ra xa bờ biển.

Song Tú chỉ thấy họ nhấp nhô từ ngoài xa, chàng trai luôn cúi xuống khuôn mặt Khánh Ngân mà vừa nghĩ đến cô đỏ cả mặt mày, phải chi có nhỏ Minh Sương ở đây thì mình đỡ cô đơn trong lúc này.

Trong lòng Song Tú ngổn ngang trăm mối, vừa yêu vừa hờn. Cô rời bãi cát tìm ông Vũ:

- Ba! Cho con mượn điện thoại.

- Nhớ má rồi hả?

Song Tú nhấn số tiệm hoa:

- Má à! Con đây!

- Con đó hả, ba con đâu?

- Ở đây, má cho con hỏi số điện thoại của công ty Hoàng Quân số mấy.

- Đi chơi sao hỏi số người ta?

- Má, nhanh lên, con có chút thắc mắc.

- Ừ, chờ má?

Bà Tú Lệ đọc một dãy số, Song Tú cười trong máy:

- Má! Cúp nha, kéo điện thoại ba hết tiền, tối nay không tâm sự với má đâu.

- Con nhỏ, đi chơi vui nha con.

- Dạ!

Song Tú bấm số công ty Hoàng Quân, bên kia đầu dây vừa lên tiếng tức thì tim cô đập thình thịch, mặt tái mét, mắt hướng nhanh ra ngoài khơi.

- Minh Quân nghe! A lô! A lô!

Song Tú vừa phát hiện ra một sự thật mà không biết cô nên vui hay buồn: Tình yêu sao lắm trở trêu, ta yêu người nhưng người vì lời hứa của gia đình mà rời xa ta. Nhưng thật ra người đâu có vui vẻ gì khi bị kẻ khác cấm sừng.

Song Tú về phòng lấy chiếc máy ảnh đi nhanh ra biển. Cô chụp bốn bề, mênh mông trời biển. Trong đó có một số ảnh mà cố gắng lắm cô mới tiếp cận được mục tiêu. Họ bên nhau thật tình tứ như một cặp vợ chồng son.

Buổi trưa ăn cơm vừa xong, Song Tú gọi ông Vũ:

- Ba! Trả phòng đi rồi về ba!

Ông Song Vũ trừng mắt nhìn cô:

- Nè! Sức chịu đựng của ba có giới hạn nha? Con có thấy là con vô lý không? Đòi đi cũng con, giờ đòi về cũng con.

Song Tú phụng phịu:

- Vậy mà lúc nào ba cũng nói ba thương Song Tú nhất, Song Tú là con gái rượi của ba.

- Nhưng con có thấy là ba chưa kịp thở không?

- Người lớn ai lại tính toán với trẻ con, phải không ba? Và lại về nhà tối nay ba đỡ tốn tiền gọi điện cho má mà? Lên xe ba tha hồ mà ngủ, tha hồ mà thở.

Cốc lên đầu con gái, ông lắc đầu:

- Trả treo với ba!

Hai cha con ông lại khăn gói trở về, Song Tú chưa kịp ngắm hết cảnh trí ở Mũi Né, trong lòng cô bây giờ nóng như lửa đốt.

Mặc dù mệt bở hơi tai do con gái quậy quàn quật nhưng ông Song Vũ vẫn cầm tay lái Song Tú ngồi kế bên ông, ngủ say sưa, ông mỉm cười một mình.

Buổi tối, Song Tú vẫn kịp đến quán cà phê sau khi gọi điện thoại hẹn Minh Sương đến quán gặp cô.

Vừa thấy Minh Sương, Song Tú đã kéo tay cô vào trong:

Nè! Mai một đến đây chạy bàn cho ta đi! Để muốn gặp là gặp liền, khỏi phải chờ sốt ruột.

Minh Sương liếc cô:

- Tính giỏi quá hả, làm đầy tớ cho mi hành hạ, có chuyện gì đây?

Song Tú nhỏ giọng:

- Tin giật gân.

- Tin vịt thì có.

Song Tú kéo tai Minh Sương nói nhỏ vào:

- Anh Quân bị cấm sừng?

Minh Sương cười khúc khích:

- Mi cấm sừng cho anh ấy hả?

- Nói tầm phào, Khánh Ngân có người yêu rồi.

- Hả?

- Nói mi không tin đâu, ta với ba vừa đi Mũi Né về, ta tận mắt nhìn thấy hai người quấn lấy nhau. Ta chụp được mấy tấm ảnh, để rửa xong ta cho mi xem.

- Mi định làm gì với mấy tấm ảnh đó?

- Ta không biết nên mới hỏi mi:

Minh Sương suy nghĩ một lúc mới nói:

- Mi đừng làm gì âm ỉ cả, cứ để tự anh ấy phát hiện, bằng không anh ấy sẽ nghĩ mi vì quá yêu mà nóng vội tham gia vào chuyện riêng của anh ấy. Nếu không may Khánh Ngân biết được sẽ cho là mi vì yêu nên tìm cách chia rẽ họ. Đằng nào cũng bất lợi cho mi.

Song Tú cắn môi, lòng cô quặn đau, yêu một người sao lại khổ đến thế:

- Mi nghĩ gì vậy Song Tú?

- Ta nghĩ mình đang đua với lửa. Ta sợ ta sẽ bị thiêu đốt trong ngọn lửa đó.

- Đừng nghĩ quá nhiều như vậy, cái gì đến ắt sẽ đến.

Đang nói ngon trớn tự dung Minh Sương im bật, Song Tú lay vai cô:

- Nói nữa đi Minh Sương?

Minh Sương thủ thỉ:

- Cái sừng của mi đến rồi kìa?

Song Tú cười khúc khích:

- Cái sừng nào?

Song Tú theo ngón tay Minh Sương, cô lạnh toát cả người khi thấy Minh Quân sừng sững trước mặt cô.

Minh Quân rất vui:

- Đây là thái độ của những kẻ nói xấu người vắng mặt.

Song Tú cãi lại:

- Nếu người vắng mặt không xấu thì đâu sợ ai nói xấu họ sau lưng.

Minh Sương đếm to:

- Một đều.

Minh Quân phì cười:

- Dù có nói đến sáng, tôi cũng thua vì ở đây ý đông hiệp ít.

Song Tú phùng má:

- Dù có ngồi ở đây một tháng cũng chưa chắc nói lại một người.

Minh Sương đếm tiếp:

- Hai đều!

Quân kết thúc:

- Nói ngang ba làng nói không lại.

Song Tú tiếp lời:

- Nói không lại vì người ta nói đúng.

Minh Sương cười phá lên:

- Thôi thôi mệt quá. Anh Quân uống gì?

Song Tú lờm bặt:

- Sao không thấy mi quan tâm tới ta.

Minh Sương xỉ vào mũi Tú:

- Nói giỏi quá, tự rót nước uống đi?

Minh Quân cười:

- Người ta nói hai phụ nữ với con vịt thành cái chợ quả không sai.

Song Tú đốp chát:

- Ai thèm con vịt như anh để nhóm chợ chứ.

Minh Sương đặt lon Coca ướp lạnh lên bàn, khẽ cười:

- Anh Quân uống nước đi, hơi đâu mà cãi với con nhỏ ấy.

Quân bật nắp uống một ngụm:

- Cô ấy lúc nào cũng coi anh như kẻ thù.

- Chính vì vậy mà trái tim anh lúc nào cũng nhớ đến kẻ thù truyền kiếp của mình.

Quân liếc mắt nhìn Tú, Tú quay phắt đi.

- Hai người luôn xung khắc nếu thưa ra tòa sẽ xử tội gì vậy Minh Sương?

Minh Sương hưởng ứng:

- Xử chung thân.

Quân vờ kêu lên:

- Án cao dữ vậy ha?

Minh Sương họa theo:

- Phải? Là cả đời sống chung đó.

Song Tú nhin hết nổi, cô đâm lên vai Minh Sương, miệng hét:

- Ăn hiếp ta!

Minh Sương cười chán, cô đứng lên từ ghế:

- Ta không làm kỳ đà cản mũi nữa, ta về nhé Tú? Anh Quân ở lại về sau, nếu có tâm sự, nhờ Tú sẽ gỡ rối tơ lòng thông cho anh.

Quân cười khẽ:

- Cám ơn Minh Sương!

Đợi Minh Sương đi rồi, Quân mới lên tiếng gọi:

- Song Tú!

- ...

- Giận anh hả?

- Không có!

Sao không trả lời.

- Tú đang nghĩ xem anh sắp giở trò gì?

- Trong mắt em, anh ghê gớm lắm à?

- Hình như là vậy.

- Hình như, chắc có lẽ, anh không muốn nghe những từ ngữ lấp lửng như vậy.

- Ba em thường nói em dở môn ngữ pháp, chắc có lẽ vậy.

Quân phì cười:

- Em cố tình chọc tức anh. Gặp anh bộ em không có chuyện gì nói hay sao?

Song Tú gật đầu:

- Hình như là vậy.

Minh Quân nắm tay kéo cô ra khỏi quán, cô nhìn anh:

- Anh định làm gì?

Quân nhìn vào mắt cô, đúng như hai vì sao đêm lấp lánh, bất chợt anh hôn lên đôi mắt đó:

- Anh nhớ em, Song Tú!

Song Tú nghe hôn mình chơi vơi, phút chốc cô thấy anh rất đa tình với đôi mắt đam mê ấy. Cô muốn nhìn mãi nụ cười quyến rũ của anh để được nghe từ đôi môi ấy những lời yêu thương nồng nàn.

- Em có nhớ anh không, Song Tú?

Tú thì thầm:

- Em đâu có quên nhớ anh.

Hôn nhẹ lên bàn tay cô, anh áp bàn tay ấy vào má mình:

- Với anh. Em có rất nhiều quyền lực, vì trong lòng anh chỉ tồn tại hai vì sao đêm. Anh có rất nhiều chuyện muốn nói với em, anh đã nói với mẹ về em.

Song Tú lùi lại:

- Anh...

Quân vòng tay ôm cô từ phía sau:

- Yên tâm! Mẹ không phản đối.

- Còn hôn ước giữa anh và Khánh Ngân?

- Mẹ chờ gặp em sẽ có quyết định.

- Gặp em?

Quân hôn lên mái tóc thoảng hương thơm của Song Tú:

- Nàng dâu gặp mẹ chồng có gì làm em hốt hoảng?

- Mẹ anh sẽ so sánh em với chị ấy.

- Đương nhiên Song Tú của anh là số một rồi.

- Xem ra anh rất tự tin.

- Vì mẹ yêu anh nhất mà!

- Hy vọng là vậy.

Im lặng một lúc, Song Tú lên tiếng hỏi:

- Minh Quân nè?

- Gì hả?

- Anh yêu em từ lúc nào vậy?

Quân chồm người hôn vào má cô:

- Từ lúc bắt gặp ánh mắt hờn ghen của em.

- Em ghen bao giờ?

- Cái hôm em nhìn thấy anh định hôn Khánh Ngân, đôi mắt em đã tố cáo em rồi.

- Em xấu xa vậy à?

- Một cử chỉ đáng yêu! Có yêu mới ghen!

- Còn em! Em yêu anh vì lẽ gì?

Song Tú xoay người đối diện với anh, cô thầm thì:

- Anh có biết lúc anh cười, anh đẹp lắm không?

Minh Quân cười, nụ cười khiến Song Tú quên đi mọi phiền não.

- Em có nghe danh ngôn: Biết bao đàn ông đại dột, chỉ vì yêu một má lúm đồng tiền mà cưới nguyên cả một người đàn bà? Song Tú vì yêu mỗi nụ cười của Minh Quân mà chịu theo anh cả đời sao?

Song Tú đáp trả:

- Tình yêu luôn đi kèm với mù quáng, có lẽ Song Tú này đang mù quáng để yêu anh.

Minh Quân ghì cô vào lòng, bao nhiêu yêu thương, mong nhớ đọng đầy trên bờ môi cháy bỏng một tình yêu. Anh lần tìm bờ môi trinh nữ. Nụ hôn như thức uống nhiệm màu mà những bờ môi rót cho nhau như những chiếc ly khao khát.

Bỗng chốc Song Tú thấy mình như yếu đuối hẳn trong vòng tay yêu đương của anh. Cô cảm nhận được sự ngọt ngào, quyến rũ của tình yêu. Ngây ngất như chạm vào ly rượu mạnh.

- Hãy hứa với anh, dù xảy ra bất cứ chuyện gì em cũng phải can đảm vì em là tình yêu của anh.

Một nỗi lo sợ mơ hồ xâm chiếm lấy cô, cô ngẩng đầu nhìn anh:

- Anh cũng phải hứa với em nếu anh có làm gì cũng phải vì em mà làm!

- Anh hứa!

Búng tàn thuốc bay đi một cách điệu nghệ, Khánh Ngân ngã người trên ghế, mắt nhắm nghiền tư lự.

Tuấn Kiệt xoay trở trên ghế một cách nóng nảy, anh nhìn Ngân:

- Em nói đi. Khánh Ngân?

Ngân lắc đầu chán nản:

- Anh biểu em nói gì bây giờ. Em bây giờ chỉ có thể cho anh những giây phút như thế này thôi?

- Có phải em còn tiếc con cù lần đó?

Ngân nhìn Tuấn Kiệt, môi nở nụ cười:

- Anh ghen?
- Chẳng lẽ anh không có cái quyền đó?

Ngân đập nhẹ lên vai anh:

- Yên tâm đi! Em chỉ muốn lấy lại những gì thuộc về em thôi.

Tuấn Kiệt cau có:

- Kể cả hẳn nữa chứ?
- Không đời nào. Anh cũng biết em không thích làm vợ ai cả. Mất cả tự do.

Như quả bóng xì hơi, Tuấn Kiệt ngồi rũ ra:

- Anh cũng không ngoại lệ?
- Em đối xử với anh đâu có tệ.
- Nhưng anh chỉ muốn em thuộc về một mình anh thôi.

Dùng ngón tay, cô áp lên môi anh:

- Tham lam quá đi!

Khánh Ngân nói như đề một mình mình nghe:

- Lúc em còn bé nên dại khờ khăng khăng không chịu theo ba mẹ em sang Mỹ. Ba mẹ đành giao toàn bộ tài sản và đứa con gái này cho gia đình Minh Quân. Ba mẹ Quân là bạn thân của ba mẹ em nên hai bên người lớn chỉ muốn chúng em là người một nhà. Lớn lên bên cạnh Quân, em dần phát hiện con tim mình không chỉ dừng lại ở anh ấy mà bên ngoài còn lắm thú vui. Em bắt đầu lao vào thế giới sôi động bên ngoài chơi cho thỏa chí tang bồng. Cũng từ đó ba mẹ em không cấp tiền cho em tiêu xài nên em đành làm theo cái gì mình có khả năng làm được để kiếm tiền.

- Sao em không nói sự thật cho người lớn hai bên hiểu?

Khánh Ngân thờ dài:

- Có những chuyện tưởng như đơn giản, chỉ cần nói ra là yên chuyện, nhưng chỉ có người trong cuộc mới biết mình phải làm gì.

- Anh không ngờ em cũng có khúc quanh cuộc đời.
- Một khúc quanh mà muốn quay đầu lại e không còn kịp nữa.

Tuấn Kiệt nắm lấy hai bàn tay cô, giọng khản khản:

- Em hãy nhớ bên cạnh em còn có anh. Nếu bên ấy có ngược đãi em thì hãy về với anh!

Khánh Ngân cười nhẹ:

- Một cử chỉ thương hại thật đáng yêu!
- Không! Anh yêu em thật lòng!
- Anh cũng biết em không còn trong trắng khi đến với anh.
- Chuyện đó không quan trọng, anh chỉ cần biết em có yêu anh không?

Khánh Ngân nghiêng đầu:

- Anh không muốn biết quá khứ của em?
- Đừng hâm lại quá khứ. Quá khứ là chuyện đã rồi, chứ không phải là một lời bào chữa. Hãy để những chuyện quá khứ thuộc về quá khứ.
- Anh có một tư tưởng khá Tây.
- Vậy em có chấp nhận anh không?

Khánh Ngân cắn nhẹ môi:

- Chuyện trước mắt em cần làm bây giờ là nhanh chóng kết hôn để có trong tay số tài sản mà ba mẹ em trước đây đã giao cho họ. Sau đó em tìm cách tổng khứ họ, từng người một. Còn chuyện anh nói với em hôm nay, sau khi mọi việc êm xuôi, em sẽ có câu trả lời cho anh.

Tuấn Kiệt hôn lên sóng mắt Ngân:

- Anh sẽ chờ em!

Khánh Ngân ngồi bật dậy:

- Lâu quá không được quây, anh gọi điện hẹn tụi nó tối nay quây một bữa.

Tuấn Kiệt phấn khởi:

- Để anh!

Vừa sụp tối, các nhóm choai choai của Khánh Ngân đã tụ tập đông đủ, tiếng nói cười rôm rả.

Kim Thanh vừa nhìn thấy Khánh Ngân đã cười thật to:

- Đi du hí về coi bộ khỏe ra.

Khánh Ngân đốp chát liền:

- Vậy à? Sao Thanh không kêu anh Tường đưa Thanh đi du hí để khỏe như người ta?

Cả đám cười rộ lên. Tuấn Kiệt lớn giọng:

- Bây giờ đi đâu?

Kim Thanh góp ý:

- Patin Phụng Hoàng.

Cả nhóm xôn xao kéo nhau đến Patin Phụng Hoàng. Nhóm bạn Khánh Ngân đến làm náo động sân trượt. Tiếng nhạc, tiếng cười, la hét, kêu rú tạo nên mớ âm thanh hỗn loạn.

Bất cứ môn chơi nào. Khánh Ngân cũng là người nổi bật. Đôi chân cô rất điêu luyện với môn trượt này, tiếng vỗ tay tán thưởng vang lên như pháo nổ.

Chơi chán chê, cả đám kéo nhau đi cà phê bar. Bia, rượu bật nắp tới tấp, tiếng cụng ly lách tách vang lên.

Ngà ngà men bia, rượu, cả đám ào ra sàn nhảy, nhảy như điên. Tuấn Kiệt luôn ở cạnh Khánh Ngân, nhìn Khánh Ngân ở vũ điệu hip hop tài tình, anh ôm lấy cô mà hôn như mưa. Những ngày lặn lội ở Cali đã dạy cho Khánh Ngân lối ăn chơi cuồng nhiệt, tiếng Khánh Ngân lanh lảnh:

- Xuất phát đi!

Tiếng gầm rú xuyên màn đêm, có đũa quá khích đã buông tay lái mặc cho chiếc xe lao đi vùn vụt. Có đũa nằm dài trên xe biểu diễn những pha kinh người.

Khánh Ngân thúc:

- Nhanh lên Tuấn Kiệt!

Cây kim đồng hồ trên xe Kiệt nhích lên dần, anh phóng vút lên phía trước. Bỗng Khánh Ngân hét lên:

- Anh Kiệt?... anh...

Rầm!

Tiếng va chạm phá tan không khí yên lặng vốn có của ban đêm. Mọi thứ như lắng đọng, lao xao tiếng người, tiếng còi hú của xe cứu thương.

Khánh Ngân nằm im bất động, toàn thân cô thương tích đầy người. Minh Quân cùng mẹ túc trực bên cô.

Minh Quân vào phòng trực:

- Bác sĩ! Tình trạng cô ấy thế nào ạ?
- Một cái chân dập nát, phải cắt bỏ, còn lại chờ cô ấy tỉnh sẽ xem xét sau.

Một thoáng hốt hoảng hiện nhanh trong mắt anh:

- Không thể cứu chữa cái chân cô ấy sao bác sĩ?
- Chỉ có cách thay cho cô ấy một cái chân khác của nạn nhân nào đang hiến. Nhưng nó chỉ xảy ra ở nước ngoài, còn ở đây chưa làm được điều đó.

- Cảm ơn bác sĩ!

- Người nhà mau làm thủ tục để chúng tôi tiến hành phẫu thuật.

Minh Quân đau lòng ký vào bảng cam kết để Khánh Ngân mất đi một ống chân. Một sự thật sẽ là đả kích lớn đối với cô ấy. Bà Mai khóc sục sịt bên cạnh anh, lòng anh đang rối bời.

Khánh Ngân được đưa ra ngoài, ống chân bị cắt bỏ, cánh tay phải cũng băng bột, còn mặt mũi thì không còn nhìn ra, trầy xước đủ chỗ. Do cô ôm Tuấn Kiệt khá chắc nên phần đầu không bị chấn thương nặng. Cô được truyền dịch, vẫn còn hôn mê.

Ngồi bên ngoài, bà Mai khóc lặng lẽ.

Minh Quân an ủi mẹ:

- Mẹ à! Đừng quá đau lòng, chuyện đâu phải do mẹ gây ra đâu mà mẹ áy náy. Đâu chỉ là tai nạn mà do cô ấy tự chuốc lấy.

Bà Mai ghen ngào:

- Dù con không yêu nó, nhưng con cũng không nên nặng lời với nó. Mẹ nghĩ không hẳn lỗi do nó đâu mà nguyên nhân sâu xa là do con đó.

- Mẹ? Mẹ luôn lên án con?

Lau nước mắt, bà sục sịt:

- Nó yêu con! Mong mau chóng làm vợ con nhưng con thờ ơ lãnh đạm với nó. Gần đây con còn đi tìm cho mình một bóng hình khác mà bỏ mặc nó. Phải chi con quan tâm đến nó một chút thì đâu ra nông nỗi này. Mẹ biết ăn nói sao với ba mẹ của nó đây?

- Mẹ à? Bây giờ không phải là lúc đổ trách nhiệm cho ai. Thật sự con cũng ân hận lắm!

- Con biết nói câu ân hận thì được rồi. Ngày nay Khánh. Ngân đã ra nông nỗi này, mẹ mong con hãy vì tình cảm hai gia đình mà đừng bỏ rơi nó.

Minh Quân đứng phắt lên:

- Tại sao mẹ lại nói với con những lời này? Tại sao con phải vì tình cảm hai nhà mà làm chuyện con không muốn. Tại sao mẹ lại bắt con gánh chịu hậu quả mà không phải con gây ra? Con ân hận chỉ vì con không nói rõ quan điểm của mình, ân hận vì để Khánh Ngân sa đọa chứ con không phải ân hận vì để cô ấy yêu con mà ôm hận.

- Cho đến lúc này mà con vẫn còn nói những câu đau lòng như vậy. Được rồi! Mẹ cho con tự lựa chọn một là mẹ và Khánh Ngân hai là con bé bán cà phê đó?

Minh Quân ôm đầu kêu lên:

- Mẹ!

Nhìn mẹ ôm mặt khóc nức nở, lòng anh đau thắt. Mẹ yêu Khánh Ngân đến thế sao, mẹ có thể để con trai mình chấp nhận một cuộc hôn nhân không có tình yêu sao?

Anh sẽ nói gì với Song Tú? Lần đầu ném hương vị tình yêu, cô bé đã ném nhầm trái đắng. Rồi đây trong mắt cô, anh là kẻ phụ tình, trái tim náo nhiệt của cô sẽ dần nguội lạnh và hai chữ yêu đương sẽ lùi dần vào quá khứ. Song Tú ơi! Anh làm khổ em rồi.

- **K**hánh Ngân! Khánh Ngân!

Tiếng gọi thân thiết của người mẹ đủ sức lôi cô tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài. Đầu cô nặng trĩu, toàn thân ê ẩm rã rời. Đôi mi khẽ chớp, cô cố nhớ ra mọi chuyện. Bất chợt cô hét to:

- Á...

Bà Mỹ, mẹ cô hay tin đã bỏ hết công việc bay về chăm sóc cô. Bà ôm lấy con khóc ròng:

- Ngân! Mẹ đây con.

Khánh Ngân nhìn mẹ, ánh mắt cô di chuyển sang ông Toàn, ba cô. Cô thều thào:

- Ba mẹ! Con đang ở đâu đây?

Bà Mỹ vuốt mái tóc con, giọng nói bà tắt nghẹn:

- Con đang ở bệnh viện.

Đôi mắt cô thẳng thốt, cô nhìn vào cánh tay băng bột trắng xóa, cô động đậy đôi chân. Bỗng cô hoảng hết:

- Mẹ, chân con...

Không có tiếng trả lời, chỉ có tiếng khóc, Khánh Ngân cố sức dùng cái chân còn lại để tìm ra một đôi. Tiếng nấc nghẹn của cô làm cả căn phòng chùng xuống.

- Mẹ ơi? Con bị tàn phế rồi. Con không muốn sống nữa đâu, không muốn sống nữa đâu.

Ông Toàn bước tới nắm chặt lấy bàn tay con gái:

- Con còn có ba mẹ, đừng suy nghĩ đại dột như vậy. Ba mẹ sẽ đưa con về Mỹ chạy chữa.

Chợt nhớ Tuấn Kiệt, cô tìm nhón nhác như anh đang ở đâu đây. Đôi mắt thất thần:

- Anh Kiệt đâu ba.

Ông Toàn cúi đầu nói nhỏ:

- Nghe cháu Quân nói Tuấn Kiệt đã chết tại chỗ rồi.

Khánh Ngân lại ngất lịm, thời gian cứ lặng lẽ trôi chờ theo bao nhiêu đau thương mất mát vào quá khứ.

Khánh Ngân tỉnh lại, trông cô có vẻ bình tĩnh hơn. Cô gọi:

- Ba ơi! Mẹ ơi!

Minh Quân bước đến, anh dịu giọng:

- Hai bác về nhà nghỉ rồi, một lát sẽ vào em đừng sợ!

Anh ân cần thấm ướt khăn lau mặt, lau tay cho cô:

- Em thấy trong người thế nào rồi?

Khánh Ngân không đáp, hai giọt nước mắt chảy dài xuống gối. Quân lau nhẹ nhàng:

- Anh xin lỗi đã không quan tâm em, bỏ em buồn bã một mình nên xảy ra cố sự. Đừng giận anh nữa Khánh Ngân!

- Có phải anh đang thương hại em?

- Không! Anh thật sự ân hận.

- Một Khánh Ngân trọn vẹn, anh còn không màng, thì có gì anh lại ân cần với một Khánh Ngân đã tàn phế.

- Em đừng nói những lời như thế. Con người quan trọng là cái đẹp bên trong, hình dạng bên ngoài đâu có ý nghĩa gì.

- Anh thật sự cao thượng như vậy à?

- Anh làm mất lòng tin của em dành cho anh bao giờ?

Khánh Ngân lại khóc, cô không dám nhìn Quân:

- Anh đừng nói những câu yêu thương đó với em! Em không xứng đáng với anh đâu. Từ lâu em biết mình không hợp với anh, có lẽ anh cùng thế. Chúng ta nên làm cái gì chúng ta thấy cần thiết, đừng vì sự ràng buộc của người lớn mà đánh mất bản thân? Đúng? Tuấn Kiệt rất yêu em, nhưng em là cô gái sống cho cái chung, không muốn sở hữu của riêng ai. Cái chết của Tuấn Kiệt đã làm em thức tỉnh, trên đời này không có cái gì là tồn tại. Tại sao ta lại gây đau khổ cho kẻ khác và cho ta. Tóm lại em sẽ không làm vợ anh.

Minh Quân nhìn Ngân thương cảm, anh vén mấy sợi tóc lòa xòa trên mặt cô:

- Có lẽ em mặc cảm bản thân, anh nghĩ em tàn nhưng không phế. Đừng vì một chút tự ti mà phải bỏ tất cả. Anh chính thức cầu hôn em!

Khánh Ngân khóc nức lên:

- Anh Quân!

Quân cúi xuống hôn bờ môi lạnh giá của cô:

- Làm vợ anh nha Ngân?

Khánh Ngân dùng bàn tay còn lại sờ lên khuôn mặt cương nghị của anh:

- Anh không chê em?

- Tất cả đã qua rồi! Đừng nhắc lại làm gì Ngân ạ!

- Hãy tha thứ cho em! Em cứ ngỡ anh không thích em, trái tim anh đã đóng cửa với em rồi.

Quân hôn lên bàn tay cô:

- Em có thể dò dẫm từng bước một để đi vào đó, anh đang chờ em!

Khánh Ngân mỉm cười, nước mắt ràn rụa. Hạnh phúc lại đến với cô, tình yêu có thể xoa dịu mọi cơn đau. Minh Quân như giọt nước mát tươi vào tư tưởng khô héo của Khánh Ngân. Anh đang gieo mầm sự sống mà cô đang muốn vứt bỏ đi!

Có phải làm việc tốt sẽ gặp điều lành, Minh Quân sẽ gặp điều gì khi đối diện với Song Tú.